

jsou z rozhodování těchto sporů vyloučeny. Nepříslušnost jejich jest prohlášena za naprostou, tedy nezhojitelnou. Protože jenom soudy domovského státu jsou příslušné a soudy druhého státu nezhojitelně nepřislušné, byla v třetím odstavci sporného článku právní moc nálezů domovských úřadů rozšířena na území druhé smluvní strany. Ustanovení to platí ovšem nejenom pro nálezy vyhovující žalobě o neplatnost, rozlučku nebo rozvod manželství, nýbrž také pro nálezy takovou žalobu zamítající. Smlouvou měl býti znemožněn nežádoucí stav, aby určité otázky osobního stavu byly rozhodovány podle různého práva, nebo třeba i podle téhož práva, ale různě. Jako mělo býti znemožněno, aby nezvěstný byl v jednom státě pokládán za živého, v druhém smluvním státě za mrtvého, dítě v jednom státě za manželské, v druhém za nemanželské, nemá ani manželství býti v jednom státě platným a trvajícím, v druhém však neplatným, rozvedeným nebo rozloučeným. Smlouvou byla pro určité otázky statusové, k nimž náleží i otázky manželského svazku, území smluvních států sloučena v jednotnou právní oblast, aby nebylo o nich rozhodováno dvakrát a různými úřady nebo soudy. Ve věcech manželských byly za příslušné prohlášeny výlučně soudy domovského státu. Že taková byla i vůle smluvních států při ujednání smlouvy, plyne ze sdělení ministerstva spravedlnosti č. 99/1928 věstn., jímž byly soudy upozorněny, že nejenom podle tří smluv shora uvedených, nýbrž i podle mezinárodního práva samého platí zásada, že ve statusových věcech, k nimž náleží zejména rozhodnutí o platnosti manželství, rozlučky nebo rozvodu, příslušny jsou rozhodovati toliko úřady (soudy) státu, jehož příslušníky jsou manželé v době rozhodnutí. Ať jsou skutečná pravidla práva mezinárodního jakákoliv, sdělení ministerstva spravedlnosti, jež svým zástupcem jménem státu všechny tři opětně zmíněné mezinárodní smlouvy ujednávalo, nebo aspoň spoluujednávalo, jest autentickým dokladem pravé vůle smluvních stran, jež vylučuje jakýkoliv výklad jiný. Tím jest v čelo položená právní věta odůvodněna.

Čís. 9490.

Usnesení opatrovnického soudu, jímž bylo jednomu z manželských rodičů nařízeno, by odevzdal dítě druhému rodiči, nelze vynucovati exekuci podle § 354 ex. ř., nýbrž jen vhodnými donucovacími prostředky podle § 19 nesp. říz.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1929, R I 879/29.)

Návrhu manželské matky proti otci, by byla povolena exekuce podle § 354 ex. ř. k vynucení odevzdání dítěte, soud první stolice vyhověl. Rekursní soud napadené usnesení zrušil. Důvody: Nárok, k jehož vymožení byla navržena a povolena exekuce podle § 354 ex. ř., jest nárokem z osobního práva rodinného, jež nelze vymáhati podle tohoto ustanovení ex. ř., nýbrž jest o něm jednati a rozhodnouti v řízení nesporném podle § 19 nesp. říz. soudem opatrovnickým, který učiní přiměřené opatření podle stavu věci. Povolení exekuce podle § 354 ex. ř. i s předchozím řízením exekučním jest zmatečným podle § 477 čís. 6 c. ř. s. a § 78 ex. ř.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Titulem exekučním jest usnesení, vydané opatrovnickým soudem, jímž bylo povinnému (manželskému otci) nařízeno, by odevzdal dítě do výchovy matky do čtrnácti dnů pod exekucí. Právem rozhodl rekursní soud, že splnění této povinnosti nelze vynucovati podle § 354 ex. ř., nýbrž jen vhodnými donucovacími prostředky podle § 19 nesp. říz., které určí opatrovnický soud podle jednotlivostí případu, třebaš na návrh účastníka. V tom směru stačí odkázati stěžovatelku na ustálenou judikaturu nejvyššího soudu (sr. na př. rozhod. čís. 2236 a 2238 sb. n. s., a také již rozh. dřívějšího nejvyššího soudního dvora ve Vídni Not. Z. 1918 str. 139.) Tvrdí-li stěžovatelka, že nárok na vydání dítěte náleží na pořad práva a že tedy i jeho dobývání může se státi jen exekucí podle exekučního řádu a odkazuje-li na rozhodnutí čís. 1546 sb. n. s., jest na omylu, neboť v souzeném případě nešlo o nárok matky na vydání dítěte, nýbrž o opatření podle § 142 obč. zák., u kterého z rozvedených rodičů má býti dítě vychováváno, což jest věcí mimosporného soudce (sr. rozh. č. 6411 a 6899 sb. n. s.). Ostatně na tom v tomto případě nezáleží, protože tu jde o vynucení opatření opatrovnického soudu. V dovolacím rekursu se praví, že byl soud žádán všeobecně, by povolil exekuci, ať již podle § 19 nesp. říz., nebo podle exekučního řádu. Tvrzení to odporuje spisům, neboť stěžovatelka navrhovala výslovně exekuci podle § 354 ex. ř. a žádala současně také za exekuci zabavením, uschováním a prodejem movitých věcí pro útraty svého návrhu — tedy vše podle předpisů exekučního řádu. Bude ovšem na okresním soudu první stolice, který jest jak soudem exekuci povolujícím, tak soudem opatrovnickým, by nyní postupoval o návrhu podle § 19 nesp. říz.

Čís. 9491.

Exekuci proti cizozemskému státu nelze vésti na jeho tuzemskou budovu, v níž jest jeho vyslanectví a jež slouží jeho účelům.

Vyšla-li skutečnost, že jde o vyslaneckou budovu, na jevo teprve po povolení exekuce, jde o případ § 39 čís. 2 ex. ř.

Do souhlasných usnesení nižších soudů, jimiž byla zrušena exekuce na vyslaneckou budovu, jest přípustným dovolací rekurs.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1929, R I 979/29.)

Soud první stolice zrušil z úřadu exekuci proti Maďarskému státu vnucenou dražbou domu. D ů v o d y: Podle prohlášení ministra spravedlnosti ze dne 22. dubna 1929 vydaného v dohodě s ministrem věcí zahraničních jde o exekuci podle mezinárodního práva nepřípustnou. Toto prohlášení jest podle § 31 prvý odstavec ex. ř. (v doslovu zákona ze dne 19. ledna 1928 čís. 23 sb. z. a n.) pro soudy závazné. Bylo proto podle § 39 čís. 5 ex. ř. exekuci zrušiti. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Exekuci bylo zrušiti nikoliv podle § 39 čís. 5 ex. ř., nýbrž podle § 39 čís. 2 ex. ř., při čemž se po-